

Els 300 primers números

Aparentment, ho va tenir fàcil Cosme Casas, l'any 1955, quan va dirigir el primer número i va escriure el primer editorial de la *Revista de Girona* de la nostra època. Feia seixanta anys que havia desaparegut. Qui la recordava, llavors? En el número 1, llevat d'un poema, «Acció de gràcies», que va escriure Maria Assumpció Soler i que inaugurava una «Secció Poètica», tots els articles i l'editorial eren en el castellà artificiosos i pompós d'aquell temps, un castellà que avui ens sembla tan fals com una oferta de mòbil. «*Con irregular intermitencia, desde el último cuarto del siglo pasado, apareció, en esta Ciudad, ora titulada en castellano, ora en catalán, la "Revista de Gerona"*». El *siglo pasado* era el segle XIX, i la *irregular intermitencia* va acompanyar els números de la segona època fins a l'any 1958. És per això, i sobretot perquè va caldre esperar al 1985 per tal que la *Revista de Girona* passés de ser trimestral a bimestral, que no ha estat fins a començaments del 2017 que hem arribat al número 300. La llengua catalana, per cert, a la *Revista de Girona* va continuar també amb *irregular intermitencia* gràcies a la també intermitent «Secció Poètica». A alguns lectors i a alguns consellers els agradarà potser més que a d'altres saber que el primer article que apareix en català a part dels d'aquella secció tracta de la Garrotxa, i es publica l'any 1970, justament en el número 50. A d'altres lectors i consellers, potser també els farà gràcia saber que durant cinc anys la *Revista de Girona* es va imprimir a Figueres. En aquests últims anys, per cert, l'hem impresa a Anglès. Però avui tot ens sembla que sigui allà mateix. Internet i cotxes.

He rellegit els editorials del número 100 i 200 de la *Revista de Girona*. Tots dos ja eren en català. El primer ve signat per Arcadi Calzada, llavors president de la Diputació de Girona. El segon ja no és signat, però tots els que hi vam ser sabem perfectament que el va escriure Narcís-Jordi Aragó. I avui tothom sap que en Narcís-Jordi ens ha deixat fa ben poc. Segur que li hauria fet molta il·lusió poder llegir i ja no dic poder escriure l'editorial del número 300. Ell va començar l'editorial del 200 fent un ball de números. Va aprofitar que la fita coincidí amb el final del segle XX i que el número 200 es va publicar a mitjan any 2000. La coincidència va servir per fer balanç de tot el segle XX. Però què podem dir ara nosaltres dels setze primers anys del segle XXI? De moment, si els comparem amb els primers setze anys del segle XX, ens hem estalviat una gran guerra i, si recordem el que vam commemorar l'any 2014, arribar justament al 300 per a la gran majoria dels catalans és una data nefasta. Sembla que aviat podrem capgirar-ho. Ho volem i ho esperem molts. En tot cas, mentre tot això arriba, hem volgut commemorar la fita dels nostres primers 300 números i, en comptes de les seccions habituals, hi trobaran tot d'articles que tracten de casos singulars i curiosos, sovint poc coneguts, que expliquen, també, com som i com hem anat construint les nostres comarques i pobles. Fets curiosos que parlen del patrimoni cultural i natural, de l'activitat econòmica i social, de la música, de l'art i de la literatura que anem fent. Així hem pogut arribar a totes les comarques gironines i hem pogut oferir les planes de la revista a més col·laboradors que a cap altra.

No hem tingut cap voluntat enciclopèdica. Hem deixat que els col·laboradors que hi han participat –a tots i totes, moltes gràcies– ens proposessin temes, i així hem pogut sumar moltes més mirades.

Com que en aquests setze anys hem prescindit d'efemèrides tan destacades com que la *Revista de Girona* complia els seus primers cinquanta anys, ens ha semblat que ara, per una vegada, podíem prescindir també de les seccions. No oblidem, això també, cap ni un dels consellers i/o col·laboradors que ens han permès arribar al número 300. A tots, moltes gràcies. Un d'ells es diu Carles Puigdemont i avui és el president de la Generalitat de Catalunya. El president havia col·laborat a la *Revista de Girona* només un cop. Va ser en el número 203. Per un cop hem volgut fer una excepció i hem convidat els dos presidents, el de la Generalitat de Catalunya i el de la Diputació de Girona a obrir el número 300. Volem acabar parlant del president Puigdemont. Si llegeixen aquest número de la *Revista de Girona* veuran que l'últim president de la Generalitat de Catalunya d'abans del 1714 era de les nostres comarques. Potser el president Puigdemont també sigui l'últim de la Catalunya autònoma. Al capdavall, això, avui, també depèn de tots nosaltres.

>> *Durant segles, el llapis ha estat l'eina indiscutible dels que es dediquen a la creació literària i artística. Fotomuntatge de Pep Caballé.*